

les seves temences al pare, que en ell no hi ha dub-
[tes.

Adéu, President!... El matí de Nadal era tètric
com mai, sota el vel del cel gris. Dolçament, tu mo-
[ries

damunt el llit blanc, testa blanca, puresa senyora,
subtil cavaller de la gran pulcritud impolluta.

Ploraven les gents a l'entorn del Palau, i planaven
les onze cruels batallades, sanglots de fugida
del vell campanar de la Seu, entre l'aire i la boira
i el fred del desembre fatal. L'esperit del silenci
sentia la folla fiblada, de carn que s'esquinça,
de vinclé que es trenca, de força que es fon com un
[núvol.

Adéu, President!... Una pompa de flames revoltés,

flotar de banderes en iris, ardent homenatge,
s'abat a mig pal en record de la gran augustesa
de l'ànima clara que fuig per les voltes supremes
dels amples espais sense fi. La República lliure
recull el teu cos, President!, i en les pires heroiques
en fa sacrifici sublim, d'una pàtria més alta
captant la difícil comesa. Les joves corrués
et reten l'honor més excels. Vés en pau. Nit endintre
nosaltres passem. Tot és res. Catalunya és eterna!

Agustí Esclasans

Josep i Adelaida Andreu i Abelló

Barcelona / Nadal, 1973

ADÉU, PRESIDENT!

Adéu, President!... Sota un arc de banderes retudes te'n vas pels camins del no-res a la pau infinita i ens deixes al camp de combat amb les armes alçades davant l'enemic. Abridat amb la llum dolorosa del cel nuvolós del matí de Nadal, la serena bondat del teu front decantaves, lassat de les lluites estèrils, tranquil en l'augusta noblesa del somni més alt que dins tu germinà. La República lliure té avui pel teu nom el millor dels trofeus. Del silenci reculls la victòria més bella, cabdill sense tares.

Adéu, President!... Follament les gentades adustes es baten encara, per calls i carrers, les revoltes absurdes covant amb enuig infantil, d'anarquistes follies imbècils tornat-se pastura. Somreia la mort al capçal del teu llit, gairebé com germana

de pau, vetlladora suau, maternal en la muda fadiga d'espera. La veies, i tu, sens temença, també li somreies. Callaven al lluny les confuses converses dels homes mancats d'esperit. L'hora trista, tranquil·la de veure't serè, fou més breu que les altres. Adéu, President!... Has fugit pels camins que no tor-

[nen
enrera. Mai més no et veurem. Per les vies més dures nosaltres demà marcarem les petjades cansades. Mai més no seràs el menaire del poble que aviva l'estel tremolós en la nit per clavar-lo per sempre damunt la bandera barrada, i el veu com s'allunya tenebres endins, i altra volta segueix les ombroses cruïlles dels passos heroics. En l'aguant de ta destra mai més no tindrem el repòs de l'infant que confia